

Но това начало не даде учъ както трѣба освѣнъ въ врѣмето на Катерина II. И то ѝ бѣше вдѣхнато отъ единъ хранимайку Грѣкъ, който бѣше офицеринъ въ артилерията на войската ѝ, и който имаше блиско познаинство съ Орлова. Този Грѣкъ, роденъ въ Тесалия, именуваше ся Григория Папазооглу. Орловъ го испрати въ Тесалия да опита расположеніята на своитѣ отечественници; той му приготви, подъ прѣдлогъ на тѣрговия, двѣ гемии натоварени съ най богатитѣ подароци за Пелопонешкитѣ цѣркви. Миссията, сѣвсѣмъ политическа, на Орловскиятъ чешитинъ има сполуката си, която сѣкоги лови мѣсто въ единъ сръбролюбивъ и покоренъ народъ, когато му ся покаже, въ една и сѣща рѣчка, златото и желѣзото за неговата независимостъ.

Папазооглу ся завѣрна въ Петербургъ да распали Орлова чрѣзъ надѣждата на едно скорошно и общо вѣстание. Но Орловъ, който, въ отсъствието на неговийтъ чешитинъ, бѣше дѣрзналъ да ся извисочи до прѣстолтъ чрѣзъ рѣчното пожелание на любовницата си, бѣше отпадналъ, не отъ властѣта си но отъ сѣрцето на владѣтелката си. Той бѣлнуваше едно лично царство въ Вѣстокъ, въ замѣна на това що му ся отказа въ Сѣверъ. Императрицата, която бѣше направила вѣки свойтъ прѣвъ любовникъ царъ въ Польша, лѣскаяше ся да направи и вторийтъ си — Грѣчески царъ. Тя го упѣлномощи да приготви за Адриатическото море една морска експедиция, и щомъ ся открие войната мѣжду Днѣстра и Турско, да отиде да опита вѣстанието въ Грѣцко и да гледа да слѣе личното свое сѣастие съ независимостѣта на грѣцкиятъ народъ.

Йоще отъ прѣди нѣколко години единъ покритъ младъ калугеринъ обикаляше Черногорскитѣ гори, това славянско непобѣдимо племе, което ся владѣаше отъ одного владика. Този непознатъ калугеринъ, на име Стефанъ и запазенъ отъ владиката, бѣше придруженъ отъ нѣколко обрѣженни души, и ся прѣкарваше за сѣщийтъ Руски царъ, който ушъ като ся отѣрвалъ отъ сабята на своитѣ убийци, побѣгнжлъ